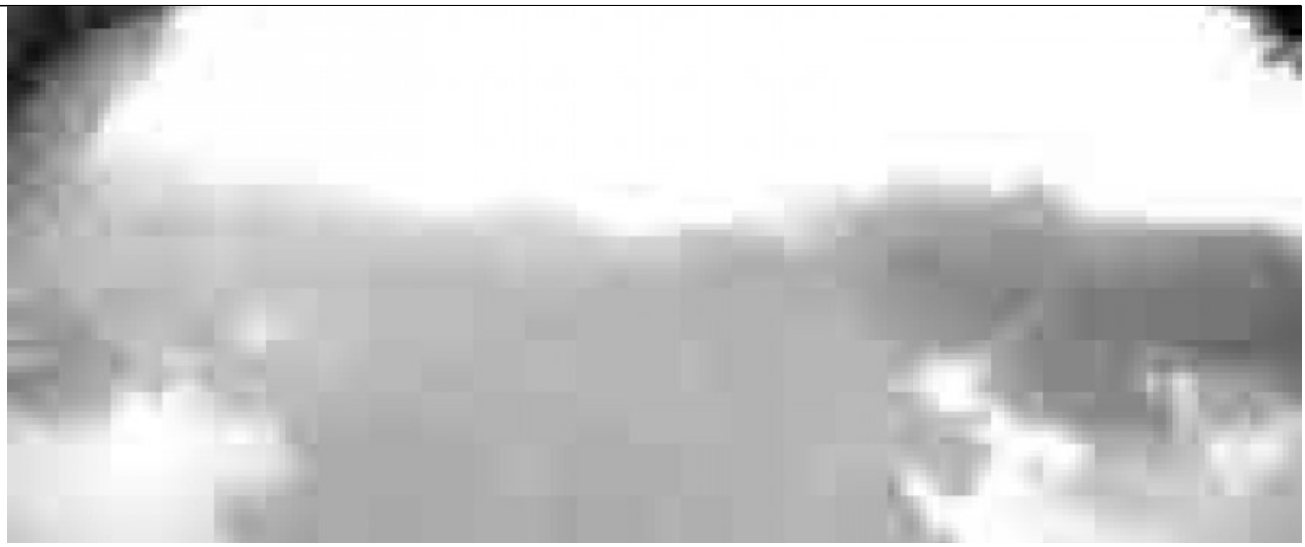


Krisztus lábánál

2009 július 03. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Móser Zoltán fantasztikus cikksorozata a régmúlt id?k, az elfelejtett Magyarország kincseit mutatja meg nekünk ebben a párját ritkító sorozatban, mely a Magyar Nemzet hétvégi magazinjának volt elengedhetetlen tartozéka. Utazzon velünk, ismerjük meg együtt Magyarországot egy kicsit másképpen.

Perczel Mórt mindig látom Bonyhádon: szobrát vagy sírját a 6-os f?út mellett. De hogy a Bácskában, Szenttamáson

is találkozhattunk, az már különös. Gion Nándor Virágos katona cím? regénye nyomán jöttünk ide, hogy megnézzük a felújított kálváriát. Aki fölsétál a fehér kápolna fölötti teraszra, a megfeszített Krisztus lábánál találja magát. Ez a fönti rész történelmi kilátó: a kanyargós, de a keskeny gyaloghíd fölött öblösöd? patak a szabadságharc több vesztes, majd egy gy?ztes csatájára emlékeztet.
Mészáros Lázár hadügyminiszter 1848. augusztus els? felében a déli hadszíntérre utazott. Nyolc nap múlva azonban visszatért Pestre, hogy részt vegyen a hadügyi törvényjavaslat vitájában. Mivel augusztus 19-én Szenttamás elfoglalása nem sikerült, és a sikertelenség okát árulásban látták, a képvisel?ház sürgetésére Mészáros visszament a Délvidékre. Nem akarta átvenni a f?parancsnokságot, de nem talált megfelel? jelöltet a f?vezérségre. Így maga vezette a szeptember 21-i újabb sikertelen támadást Szenttamás ellen. A sikeres csatát végül Perczel vívta meg: a bevehetetlennek tartott települést egyetlen elszánt rohammal foglalta el 1849. április 3-án.
Perczel Mór 1849. március 22-én kezdte meg a hadjáratot Sz?reg ellen, nagy veszteséggel verve ki a szerbeket er?s állásukból – írja Jókai Szenttamás bevételér?l. „Ezután Perczel egyenesen Pétervárad felmentésére sietett, s ott rendet csinálva a vár?rség között, s az útját álló szerbeket imitt-amott széjjelverve, a lázadás f? t?zhelyének, Szenttamásnak tartott.
S ez a félelmes táborhely, melyet a múlt évben hónapokon keresztül hasztalan vívatott annyi kitanult tábornok, mely alól háromszor megújított ostrom után kudarccal kellett elvonulnia a magyar hadseregnek – összetörött a képvisel?b?l tábornokká emelt Perczel Mórnak egy ostroma alatt. (…) A legels? magyar nemzetiszín? zászlót Földváry Sándor, a szegedi önkéntes nemzet?rök parancsnoka t?zte fel a hídf? sáncára, melyet a szegediek az ellenség gyilkos t?zzápora között lábtókon másztak meg.
A hídf? elfoglalása után a szerbek rémülten rohantak át a csatorna hídján a városba; a honvédek oda is utánuk rontottak. Ezalatt a város túlsó oldalán Gál ezredes csapatjai foglalták el a sáncokat, s a szerb hadak két oldalról lettek fegyver élére fogva. Egy részük a csatornán úszva menekült át, más részük a Krivája mocsarai közé futott…”
1849. április 11-én Debrecenb?l az Országos Honvédelmi Bizottmány elismer? iratot küldött Perczelhez: „Szenttamás dics?séges bevétele s a római sánczokba (való) diadalmas betörés olly tények, mik örök ragyogású bizonyságai lesznek Tábornok Úr ifjú erejének, katonai kit?n? jelességének s fáradatlan hazafiságának.”
Ma itt minden csöndes, a csatára csak a mocsaras, de kanyargós Krivaja és a régi nevek emlékeztetnek. De mi az 1878-ban épült – páratlanul szép – kálváriát jöttünk megtekinteni. Itt tudtam meg, hogy majdnem teljesen tönkrement, de az utolsó órában renoválták, s?t a stáció képei is megújultak. A virágos katona – a regénnyel ellentétben – itt most nem szögesdróttal veri a Megváltót, hanem segíti, amikor a vállára veszi a keresztet. A t?zzománc kép Krisztusa reánk néz, s úgy érezzük, kérdezni akar valamit. Talán azt: barátaim, valóban béke van itt?

Móser Zoltán, mno.hu



Ajánló